

נעמה ארז

*

בהתחלה נעלמו הדרורים
 ובאו המינות
 ואחר כך נעלמו הכוכבים
 ובאו העננים
 ולבסוף נעלמה השמש
 ובא האבך
 ורק האנשים לא נעלמו.

כל הקיץ

כל הקיץ לא ראיתי שמים כחלים
 עננים הבילים כסו את השמש
 ובלילה, כל לילה, הצלחתי לראות
 את הירח מתמעט ומתמלא
 את ונוס זוהרת בחשך
 ואת זעמו האדם של מרס.
 ואת כל שאר הכוכבים אשר דברו אלי מדי לילה
 כל השנים, לא ראיתי.
 שלושה גרמי שמים.
 ואיה הדבה הקטנה וכוכב הצפון
 ושביל החלב כלו, לאן נעלם בלילה?

*

בארבע בבקר חזרו אלי הכוכבים
 לפני עלות העננים
 הכביש לח וקרירות עומדת באויר
 עוד מעט יכסה האבך את השמים
 לעוד יום אפר שבו השמש
 הופכת למצרך נדיה.
 מי שזקוק לויטמין די3, רצוי
 שיקח אותו בטפות. לא צריך מרשם.
 בתל אביב הגדולה
 הכבישים שוקקים כמו בניו יורק כמו באמצע היום
 אבל כאן איש אחד רץ ושב בטיילת הריקה.
 החתולים מכרבלים בפנותיהם.
 גם הצפורים ישנות והעטלפים
 מקפלים את כנפיהם להתלות בפנות חשוכות
 לפני עלות היום.

עץ

עץ.	סהם	עץ.
תפוח.		קלי
עלים.		קלי
רק שלדיוהו הפעיקה		
מקנת לרחב		
משפרצת שנה בשנה		
מפרקו אחר, חוזרת על		
צמקה כאפן מקבית		
שבו - כל ענף		
הוא רק תוספת		
לעוד ענף.		
ונבהו הוא רק סכום		
של כמיות שהצטברו		
ענפים דקים שהתחברו		
לענפים עבים,		
שנעמרו מתחת		
למה שנקה היה		
כמקומם של הכוכבים.		
עץ. סהם עץ.		
קלי תפוח. קלי עלים.		
עץ נטול עץ. עץ בסגנון עץ.		
עץ. שאיננו עץ.		
רק שאיפה לצץ		
עץ. שאיננו גכה -		
רק שאיפה לגכה.		
עץ. שהוא רק הרבה		
ענפים רטוטים		
הצליהם חולקת		
שמש איתה.		

אחרי כל סיעור המוחין הזה אני מנסה לכתוב
 'שיר עץ' אמיתי, חי! אבל,

מרימה את העינים מן השיר הנכתב...

ופתאום הן

העינים הבאות משיר

רואות את

השירה

שבכל

ולא יכולות להכיל

עד שהן מתמקדות

בנרקיס אחד מרוטרוני

בנשיקה שבין שתי אבנים.